

řitele K. Z. byla uspokojena ve větší míře, nežli by se jinak bylo na ni dostalo. Čeliti jednání dlužníka k takovému nadřezování některému věřiteli ke škodě jiných věřitelů, je úkolem § 485 tr. z. (srovnej rozh. čís. 1658, 1957, 2123 Sb. n. s.), jenž nerozeznává, jakými prostředky se nadřezování věřiteli děje (rozh. čís. 2503, 3801 Sb. n. s.).

Při správném právním posouzení věci měl nalézací soud podřaditi trestný skutek obžalovaného J. Z. pod skutkovou podstatu § 485 tr. z. Podřadil-li jej pod přísnější ustanovení §§ 5, 8, 205 b) tr. z., zatížil rozsudek zmatkem čís. 10 § 281 tr. ř.

Obžalovaný K. Z. vzal zmateční stížnost zpět. Zrušovací soud se však přesvědčil při poradě o zmateční stížnosti spoluobžalovaného J. Z., že bylo použito zákona nesprávným jeho výkladem i v neprospěch obžalovaného K. Z. a že i co do něho je rozsudek stížen hmotněprávním zmatkem podle čís. 10 § 281 tr. ř. Podle rozsudkových zjištění výše uvedených a při správném použití zákona byl skutek tohoto obžalovaného ke skutku spoluobžalovaného J. Z. v poměru naznačeném v § 5 tr. z. Bylo proto podle § 290 tr. ř. rozsudek i co do tohoto obžalovaného zrušiti jako zmatečný a uznati ho vinným přečinem podle §§ 5, 485 tr. z. Na případ tohoto obžalovaného nelze použiti předpisu druhé věty § 485 tr. z., ježto způsob, jakým tento obžalovaný podle skutkových zjištění výše uvedených hleděl získati prospěch ke škodě jiných věřitelů, nepohyboval se v mezích zákonem dovolených, nýbrž vybočoval daleko z mezí toho, co uvedený předpis zákonný prohlašuje beztrestným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. září 1936, Zm II 95/36, čís. 5673 Sb. n. s.)

Nejde o údaje učiněné »za účelem soutěže« podle § 27 zákona čís. 111/1927 Sb. z. a n., jestliže nesměřovaly k tomu, aby bylo postavení zlehčovaného podniku zeslabeno v soutěži, nýbrž staly se jen ze sociálních důvodů, k hájení zájmů dělnictva organizací k tomu povolano.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. května 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži.

Z d ů v o d ů:

Neobstojí výtky učiněné rozsudku s hlediska zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Soud neuznal obžalovaného vinným přečinem zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži z toho důvodu, že dospěl k závěru, že v souzeném případě není dán jeden z podstatných zákonných znaků tohoto přečinu, totiž, že údaje obžalovaného o pomě-

rech podniku soukromého žalobce nebyly učiněny za účelem soutěže, nýbrž že protest podaný dne 4. června 1935 městské radě a obecnímu zastupitelství města Ř. byl podán obžalovaným jako předsedou t. č. jménem místní odborové rady skupin a plateben svazů zastoupených v odborovém sdružení československém v Ř., uznávané organizace politické k hájení zájmů dělnictva z důvodů politických, resp. sociálních.

Soud zjistil v rozsudku slovné znění zmíněného protestu, jakož i že je opatřen razítkem právě uvedené místní odborové rady a podepsán obžalovaným jako předsedou t. č.

Dále zjistil, že z přípisu městského úřadu v Ř. z 12. prosince 1934 místní odborové radě dělnické v Ř. plyne, že se městská rada usnesla sdělití místní odborové radě dělnické, že odborová rada bude zvláště uvědomována, aby mohla uplatňovati svoje nároky, pokud jde o zaměstnání dělnictva, bude-li příště zadána nějaká větší práce soukromému podnikateli, a že z této dopisu vyplývá, že odborová rada intervenovala u městského úřadu v Ř. i ohledně jiného podnikatele, totiž A. K. z Ř., a že tedy místní odborová rada byla uznávanou organizací k hájení zájmů dělnictva. Konečně zjistil soud na základě svědecké výpovědi F. R., že místní odborová rada je sdružení, které soustřeďuje různé odbory dělnictva strany sociálně-demokratické a má na starosti hájiti zájmy dělnictva, že následkem stížností došlých na firmu soukromého žalobce usnesla se odborová rada podati protest, aby soukromý žalobce nedostal práce tesařské, že tento protest předal obžalovaný jménem místní odborové rady na městském úřadě v Ř., že tento protest nebyl podán za tím účelem, aby určitá jiná firma stavbu dostala, nýbrž proto, aby soukromý žalobce, který porušoval kolektivní smlouvy, nedostal práce tesařské, případně aby na práci byly zaměstnání odborově organizovaní dělníci strany sociálně-demokratické. Těmto zjištěním soudu, učiněným na základě zmíněných průvodů, nevytýká stěžovatel žádnou z vad v § 281, čís. 5 tr. ř. vylíčených.

Proto je plně ospravedlněn i po stránce logické závěr soudu, opírající se o toto zjištění, že pozastavené údaje v protestu uvedené nebyly učiněny za účelem soutěže, t. j. že nesměřovaly k tomu, aby postavení zlehčovaného podniku v soutěži bylo zeslabeno, nýbrž že se staly jen z důvodů sociálních k hájení zájmů dělnictva, a to jménem organizace uznávané za oprávněnou hájiti zájmy dělnictva. Tomu nasvědčuje i okolnost, že soukromý žalobce podle nenapadených, příp. bezvadných zjištění rozsudkových skutečně nedodržel kolektivní smlouvy a snižoval vždy mzdy dělnictva, kteréžto hmotné poškozování dělnictva bylo zřejmě důvodem k podání protestu.

Pokud pak soukromý žalobce teprve ve zmáteční stížnosti tvrdí, že odborová rada dělnická právně neexistuje a nenáleží jí ochrana dělnických zájmů, stačí uvést, že toto tvrzení je novotou, k níž v zrušovacím řízení nelze míti zření. Měl-li soukromý za-

lobce pochybnosti o právní povaze odborové rady dělnické a o tom, je-li tato jako taková oprávněna hájiti dělnické zájmy, bylo na něm, aby v tomto směru učinil příslušné návrhy. Opominutí toto nemůže doháněti teprve v zrušovacím řízení, když soud na základě výsledků hlavního přelíčení bezvadně zjistil, že místní odborová rada byla uznávanou organizací k hájení zájmů dělnictva. Soud pak výslovně zjistil, že údaje v protestu, pokud byla prokázána jejich nepravdivost, mohla býti firma soukromého žalobce poškozena přes to, že protest byl podán již po zadání prací soukromému žalobci, a že obžalovaný byl si vědom jejich nepravdivosti a jich způsobilosti poškoditi podnik soukromého žalobce. Než přes to právem uznal soud, že skutková podstata přečinu zlehčování není tím ještě naplněna, když není zároveň dán též další podstatný zákonný znak, že údaje byly učiněny za účelem soutěže, jak bylo již nahoře dovozeno. Ze zjištěného stavu nelze pak důvodně usuzovati ani na to, že by se v souzeném případě pod hájením zájmů dělnictva skrýval zároveň zastřené soutěžní účel.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. září 1936, Zm I 728/36, čís. 5887 Sb. n. s.)

Soukromý žalobce může podle § 112, odst. 3. tr. ř. učiniti ve lhůtě určené k podání obžalovacího spisu návrh na doplnění přípravného vyšetřování, při čemž nerozhoduje, zda jde o lhůtu po prvním či pozdějším uzavření přípravného vyšetřování.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. května 1936, Zm I 559/36 (srv. důvody sb. čís. 5617); tím změněno rozhodnutí vrchního soudu, uveřejněné v Právniku, 1936, str. 452.

Dr. Poláček..

Poměr § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. a § 7 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n. — Předpis § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. platí též pro trestné činy spáchané obsahem tiskopisu. — Zadostučinění uveřejněním rozsudku v onom periodickém tiskopise, jehož obsahem byl trestný čin spáchaný, jest upraveno výlučně v § 7 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky min. sprav. čís. 145/1933 Sb. z. a n.; nelze se proto domáhati uveřejnění rozsudku v tomto periodickém tiskopise podle § 12 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Rozh. ze dne 27. října 1936, Zm II 285/36 čís. 5728 Sb. n. s.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítuv zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 11. března 1936, jimž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pomluvy ve smyslu § 2 zák. čís. 108/1933, zamítl i jeho odvolání